

Author: Afeni

Challenge: FF10 (ilta)

Rating: K-13

Disclaimer: Osa hahmoista kuuluu Square Enixille, mutta Embry, Emily, heidän vanhempansa, Alisa ja Stellan ovat omia hahmojani.

Spoilers: Spoilaa FFXII:ta jonkin verran.

Summary: Eräs ei-niin-tavallinen ilta Balthierin nuoruusvuosilta.

A/N: Tämä oli itse asiassa alun perin osa erästä toista huomattavasti pidempää ficciä. En ole kyseisen ficin loppuun kirjoittamisesta ja julkaisusta ollenkaan varma, joten päätin nyt hyödyntää tämän pätkän tässä haasteessa. Alkuperäinen teksti on kirjoitettu muistaakseni syksyllä 2007, mutta muokkasin sitä rankalla kädellä. Moni kohta joutui delete-napin uhriksi ja jäljelle jääneet kirjoitin pitkälti uusiksi. Silti tässä voi olla kaikuja menneiltä vuosilta ja kirjoitustyylyltä, jota silloin käytin :D

Jos joku sattuu olemaan kiinnostunut Glabadosin kätöksessä esittelystä Embrystä, tässä ficissä hänellä on jonkinlainen rooli. Ficci sijoittuu aikaan, jolloin Fframran ja Embry olivat vielä ystäviä.

Palaute on kivaa ;D

Juhlailta

"No, onneksi olkoon, Ran. Me todella teimme sen", Embry naurahti. Julkinen tilaisuus oli ohitse ja koko illan kestävät juhlat olivat vasta alkaneet. Tarkoitus oli tutustua uusiin työtovereihin, mutta myös hankkiutua hyvään humalaan ja mennä yöksi rellestämään kaupungin tavernat kumoon.

"Niinpä taisimme tehdä", Fframran vastasi. "En olisi koskaan uskonut, että tässä kävisi näin."

"Mitä tarkoitat?"

"Meistä piti tulla ilmapiraatteja. Me taistelimme Tuomareita vastaan", Fframran tuumasi ja hymyili vinosti. "Muistat kai Shivan?"

"Ai, sen roskiksesta kasatun peltipurkin? Tiedätkö, meillä on mahdollisuus päästä lentämään oikealla Shivalla. Mitä sitten, jos meistä ei tullut ilmapiraatteja? Tuomarit ovat jotain paljon hienompaa. Sinä et vain osaa päästää irti lapsuudesta. Vedetään nyt päät täyteen ja pidetään hauskaa!" Embry intoili ja läiskäisi toista nuorukaista hartialle.

Fframran kohautti olkapäitään. Yllättävää kyllä, Embry oli ollut innoissaan, kun he kolme vuotta aiemmin olivat liittyneet armeijan riveihin. Punapäinen nuorukainen oli jo tuolloin intoillut tulevasta urastaan, vaikka rivisotilaana olo ei ollut todellakaan herkkua. Tosin vuosi vuodelta parantunut asema oli tuonut uusia vapauksia, vastuutakin tietysti, mutta jokainen ylennys oli ollut parannus. Palkkapussi oli muuttunut raskaammaksi ja valtaa oli tullut enemmän. Embry selvästikin nautti tilanteesta.

"Me emme ole edes vielä siinä iässä, että saisimme laillisesti juoda", Fframran huomautti, vaikkei ajatus häirinnyt häntä pätkäkään. Humalatila ei ollut aivan vieras käsite nuorukaiselle.

Toisin kuin Embry, Ffamran ei ollut halunnut armeijan leipiin. Valitettavasti hänen isänsä oli päättänyt asiasta jo vuosia sitten. Isä vielä sattui olemaan hyvissä väleissä keisarin kanssa ja halusi tietenkin poikansa palvelevan tätä parhaalla mahdollisella tavalla. Siinä mielessä huhupuheet suhteista eivät olleet täysin vääriä. Ffamran tiesi, että hän oli liian nuori ollakseen Tuomari, samoin Embry. Kaikki muut olivat sentään täysikäisiä, vanhempiakin. Syy siihen, että he olivat ensimmäiset alaikäiset Tuomarit, ei varmasti ollut heidän kyvyissään. Toki he kumpikin olivat loistavia taistelijoita, mutta eivät kuitenkaan niin loistavia, että olisivat erityisesti erottuneet muista. Tämä ylennys olisi pitänyt tulla heille aikaisintaan kolmen vuoden päästä.

"Ei se sinua haitannut viime viikonloppuna", Embry huomautti. "Mennään etsimään Em ja täytetään tuopit."

"Hyvä on, olet oikeassa. Pitäähän tilaisuus käyttää hyväkseen", Ffamran naurahti. Hän ei ehkä ollut unelma-ammattissaan, mutta tokihan keisarillisen palatsin viiniä piti päästä maistamaan. Sellainen tilaisuus saattoi olla ainutlaatuinen Tuomarillekin. Loppuelämänsä he kyllä saivat talsia ympäri palatsia, mutta he olisivat siellä töissä, eivät juhlimassa.

Emíly seisoj kauempana keskustelemassa hyvin laihaa vaaleahiuksista tytön kanssa. Ffamran tunnisti tämän Alisaksi. Tytöt olivat kuin yö ja päivä. Emíly oli lyhyt ja punahiuksinen ja tämän poskia täplittivät yhä pisamat. Ruskeat silmät tuikkivat kiharoiden alta uteliaina ja ystävällisinä. Tyttö hymyili usein, mutta myös tulistui helposti, eikä vaivautunut salaamaan suuttumustaan.

Alisa taas oli pitkä ja laiha, liiankin laiha naiseksi, sillä tällä ei vielä ollen ollut juuri minkäänlaisia muotoja, vaikka tämä oli Emílyä kaksi vuotta vanhempi. Tytön vaaleat hiukset ulottuivat takapuolen päälle ja siniset silmät olivat kylmät. Tämä oli harvoin ystävällinen, ellei hyötynyt siitä jotain.

Emíly hymyili leveästi nähdessään Ffamranin ja veljensä saapuvan, mutta kopautti sitten Embryn haarniskaa halveksuvasti.

"On siinä meillä ilmapiraatit, petturijengiin sitten menitte molemmat liittymään", hän sätti pilke silmäkulmassaan.

"Älä nyt sinäkin aloita", Embry tuhahti.

"Minäkin?"

"Ran jo ehti huolehtia ammattivalinnastamme, vaikka nyt meillä on oikeasti mahdollisuus päästä lentämään Shivalla", tytön kaksoisveli selitti.

"Hyvä, että edes toisella teistä on järkeä päässä", Emíly naurahti ja iski silmää Ffamranille.

Alisa tunkeutui toisen tytön ohitse ja halasi vaaleanruskeahiuksista poikaa ujostelematta, mikä hämmästytti häntä, sillä he eivät olleet ystäviä, saati mitään enemmän.

"Tiedätkö, Ran, nuo nahkahousut ja tuo haarniska pukevat sinua erittäin hyvin. Vaikka voin kuvitella, että on aika epämukavaa kuljettaa mukanaan tuollainen määrä metallia."

"Eiköhän hän ole jo sopeutunut siihen. Kolme vuotta armeijassa, haarniska päällä joka Zodiarkin päivä, pakko siihen on tottua", Emíly huomautti happamaan sävyyn. Alisa nyrpisti punapäälle nenäänsä ja teki kaikkensa liimautuakseen Ffamranin haarniskaan.

Nuorimies tarttui tytön vaaleanpunaisen puvun paljaiksi jättämiin olkapäihin ja pakotti tämän siirtymään kauemmas.

"Tarkoitus on vaihtaa mukavampaan asuun, kunhan juhlapuheet ja muut vastaavat ovat ohitse", Ffamran selitti.

"Jep, hyödynnämme vain Vaynen ja vanhan ukon tarjoilut, sitten siirrymme juhlimaan tavernoihin", Embry lisäsi. "Mitä luulet, Alisa, haluaisitteko sinä ja Stellan liittyä joukkoomme?"

"Ihan niin kuin Stellania kiinnostaisi tulla todistamaan teidän voittoanne. Hän ei ole vielääkään kapteenia kummempi", Alisa tuhahti. "Minä kuitenkin tulen mieluusti mukaanne."

"Minä tulen myös", Emíly kiirehti sanomaan.

"Ethän sinä edes juo koskaan", Embry kummasteli.

"No, ehkäpä ajattelin tänään aloittaa."

Kaksoset mulkoilivat hetken toisiaan, mutta Embry luovutti tuijotuskilpailun. Emíly sai hyvin usein tahtonsa lävitse. Punapää näytti veljelleen kieltä ja sai siitä hyvästä Alisalta halveksuvan katseen. Ffamran vertaili kahta tyttöä mielessään. Asetelmat tuntuivat olevan samat kuin kahdeksan vuotta aiemmin kotikujilla temmeltäessä. Emíly oli välillä enemmän poika kuin tyttö, Alisa taas yritti olla hieno lady, eikä suvainnut muiltakaan muunlaista käytöstä.

Erona kuitenkin oli, että viime aikoina Alisa oli alkanut viihtyä Ffamranin, Embryn ja Emílyn muodostamassa kolmikossa. Blondi käytti jokaisen tilaisuuden hyväkseen tunkeakseen heidän seuraansa ja vakuutti olevansa Emílyn paras ystävä. Ffamran oli pannut merkille, että tämä yritti koulia Emílystä hienostunutta naista. Yllättävää kyllä punapää oli alkanut taipua toisen tytön tahtoon; tämä oli viime aikoina näyttänyt paljon laittautuneemmalta kuin aiemmin ja pukeutuikin naisellisemmin.

Ffamran ei tiennyt, mistä muutos työssä oikeastaan johtui. Ehkä kaikki tytöt vain alkoivat jossain vaiheessa kasvaa naisiksi ja jättivät poikamaisuudet. Tosin Emíly liittyi yhä poikien joukkoon, kun kyse oli painiottelusta tai pallopeleistä. Punapää vietti heidän kanssaan aikaa keskustellen ilmalaivoista ja maailmanmenosta, mutta samaan aikaan tämä muuttui kuitenkin yhä enemmän naiseksi ja kasvoi erilleen lapsuudenkavereistaan.

"Siinähan te olettekin, arvon herrat", lipevän ystävällinen ääni keskeytti Ffamranin pohdiskelut. Hän käännähti ympäri ja loihti hymyn kasvoilleen.

"Teidän korkeutenne", hän tervehti itseään viisi vuotta vanhempaa nuorukaista.

"Älä viitsi, minä olen Vayne ja haluan kaikkien kutsuvan minua siten", nuorimies nauroi.

"Kaikella kunnioituksella, sir, se tuntuisi kovin sopimattomalta", Embry vastasi välittömästi. Seuraavassa hetkessä poika punastui korviaan myöten, sillä Emíly päästi suustaan heleän kikatuksen.

"Embry, jokainen Tuomari kutsuu minua nimeltä. Niin myös teidän kahden tulee tehdä", Vayne huomautti ja vilkuili poikien taakse. "Esittelisitkö nämä hurmaavat neidit minulle?"

Yhä punoittava nuorukainen kääntyi sivuttain ja viittasi sisarensa päin. "Tässä on siskoni Emíly Sadelia Beuoven ja tässä ystävämme Alisa Briscilla Halem. Hyvät naiset, tässä on keisarin vanhin poika ja Archadian armeijan ylipäällikkö Vayne Carudas Solidor."

Emíly ratkesi uudestaan nauramaan ja painoi käden suulleen nolostuneena. "Tuhannesti anteeksi, sir. Muistin vain erään asian."

Vayne tarttui tytön käteen ja kohotti sen huulilleen. "Saatte anteeksiantoni, neiti Beuoven. Toivoisin vain, että jakaisitte hupinne meidän kaikkien kanssa."

"Olen pahoillani, sir, mutten taida juljeta", Emíly vastasi. Tyttö saivihdoin koottua itsensä, kun Vayne päästi irti tämän kädestä.

"Kenties myöhemmin, yksityisesti?"

"Tuota..."

"Hän tulee ilman muuta keskustelemaan Teidä... sinun kanssasi", Embry kiirehti sanomaan.

"Minä osaan puhua itsekin!" Emíly sähähti veljelleen.

"Ja jos Em on estynyt, minä keskustelen Teidän korkeutenne kanssa oikein mielelläni", Alisa huomautti. Jos blondi olikin närkästynyt siitä, ettei ollut saanut käsisuudelmaa, tämä ei näyttänyt sitä millään tavalla. Sen sijaan tämä kasvoilla karehti sievä hymy ja silmissä pilkahti jopa hieman lämpöä.

"Kiitokset tarjouksesta, neiti Halem, mutten usko Teidän voivan kertoa minulle, mikä ystävätärtänne niin suuresti huvittaa", Vayne sanoi ja hymyili naiselle takaisin. Hän kääntyi takaisin Emílyn puoleen. "En halua pakottaa Teitä, mutta olisi kunnia saada nauttia myöhemmin seurastanne. Kukaan ei kerro minulle vitsejä, kuulisin mieluusti muutaman. Uskon, että voitte huvittaa minua."

"Hyvä on, Teidän korkeutenne", Emíly mutisi selvästi hämillään.

"Hienoa. Lähetän jonkun sotilaistani noutamaan Teitä, kunhan olen hoitanut nämä pitkästyttävät velvollisuudet", Vayne ilahtui. "Ja nyt, Ffamran, Embry, haluan onnitella teitä koko sydämestäni. Nauttikaa tarjoiluista ja pitää hauskaa. Teillä on edessänne loistava tulevaisuus minun rinnallani. Minä en kuitenkaan ole tämän illan keskipiste, joten ottakaa kaikki ilo irti. Pian saatte kuulla minusta kyllästymiseen asti."

Vayne taputti kumpaakin nuorukaista olkapäälle ja siirtyi sitten seuraavien ihmisten luokse keskustelemaan. Kun keisarin perillinen oli kuuloetäisyyden ulkopuolella, Embry kääntyi siskonsa puoleen.

"Sinä voisit opetella käytöstapoja. Nauraa nyt keisarin pojalle!"

"No, kaikki se puhe ilmapiraateista ja Shivasta toi mieleeni erään kesäpäivän kahdeksan vuotta sitten", Emíly totesi virnistäen. Ffamran purskahti nauruun ja läimäisi Embryä selkään niin, että tämä horjahti.

"Oma on vikasi. Sinä keksit, että meidän piti ryöstää Vaynen kalsarit!"

"Hiljaa, ettei hän kuule!" Embry sähähti. "Meidän on tehtävä hyvä vaikutus, jotta pääsemme parhaimpien Tuomareiden asemaan."

Ffamran huokaisi alistuneesti ja ilmoitti hakevansa lasin viiniä. Embry tunki hänen mukaansa tiedusteltuaan tytöiltä, mitä nämä halusivat. Ihme kyllä, Emíly oli erittäin

halukas maistamaan palatsin kuuluisaa viiniä, vaikka tyttö ei yleensä juonut pisaraakaan alkoholia.

Kun nuorukaiset palasivat tyttöjen seuraan, olivat Embryn vanhemmat liittyneet joukkoon. Pojan äiti silmäili viinilaseja paheksuvasti, muttei sanonut mitään. Luultavasti nainen ei halunnut kenenkään kiinnittävän huomiota siihen, että hänen lapsensa tekivät laittomuuksia. Jokainen läsnäolija kuitenkin tiesi, että Embry ja Emily saisivat kotona läksytyksen, vähät siitä, että Embry oli nyt korkeammassa asemassa kuin oma isänsä.

"Onneksi olkoon, Ffamran", kaksosten äiti toivotti sydämellisesti ja painoi suukon nuorukaisen poskelle. "Olen todella ylpeä sinusta ja Embrystä, nuorimmat Tuomarit ikinä, uskomatonta!"

"Tiesin aina, että teistä tulee jotain suurta", kaksosten isä yhtyi ylistykseen.

"Kiitos", Ffamran totesi lyhyesti. Hän silmäili perhettä, joka ryhtyi keskustelemaan tulevaisuuden mahdollisuuksista.

"Ffamran, onko isäsi täällä jossain kiertelemässä?" herra Beuoven halusi tietää.

"En tiedä", Ffamran vastasi rehellisesti. "Käsittääkseni hänellä oli tänään tapaaminen keisari Gramiksen ja Vaynen kanssa."

"Mutta Vayne on jo juhlistsa, samoin keisari", herra Beuoven kummasteli. "No, ehkä isäsi on kiireinen, hänellä mahtaa töitä riittää. Tärkeää ja salaista hommaa ne toimet siellä Draklorissa. Kukaan ei taida tarkalleen edes tietää, mitä hän siellä puuhaa. Tai tietysti keisari on siitä selvillä, mutta meille tavallisille pulliaisille ei annetta edes vihjeitä."

"Niin. Totta kai tietyt asiat ovat hyvin tärkeitä", Ffamran sanoi. "Taidan mennä katsomaan, näkyykö missään tuttuja, niin saatte viettää aikaa perheen kesken."

"Minä tulen mukaasi, Ran", Alisa ilmoitti ja tarttui nuortamiestä käsipuolesta, ennen kuin hän ehti estää tyttöä.

Ffamran ei olisi kaivannut seuraa, mutta hän ei halunnut torjua Alisaa julkisesti. Sen sijaan hän pujotteli ihmismassan halki tavoitteenaan päästä juhlasalin parvekkeelle.

Nuorimies tunsi olonsa äärimmäisen ärtyneeksi. Hän muisti, kuinka vuosia sitten isä oli varannut hänelle oikeasti aikaa. Nyt tällä oli kuitenkin niin paljon töitä, että ne söivät lähes kaiken vapaa-ajankin. Jokailtaisista jutustelutuokioista oli tullut jokaviikkoisia. Isä söi usein Draklorissa ja ilmestyi kotiin vasta yöllä, jos silloinkaan. Mikäli isää sattui näkemään, keskustelu liittyi aina tämän töihin tai Ffamranin tulevaisuuteen. Isä korosti usein, että oli tärkeää luoda hyvät suhteet ylempiinsä. Nyt tämä ei itse ollut edes juhlistsa, vaikka jaksoi muistutella niiden olevan erityisen tärkeitä tilaisuuksia suhteiden luomisen kannalta. Juuri isä oli halunnut Ffamranista Tuomarin, joten olisi ollut kohtuullista ilmestyä paikalle.

"Ran, miksi sinä mökötät? Älä ole tuollainen tylsimys", Alisa huomautti, kun kaksikko oli seisoskellut parvekkeella hyvän tovin. Ffamran pakotti iloisemman ilmeen kasvoilleen ja vilkaisi tyttöä.

"Miksi sinä oikeastaan tulit näihin juhliin, vaikkei Stellan saanut ylennystä?" hän kysäisi jotain puhuakseen.

"Miksi välittäisin surkean veljeni epäonnistumisesta? Suhteet ovat tärkeitä, eikä minulla ole aikaa odottaa loppuelämäni saadakseni yhteyden oikeisiin henkilöihin", Alisa selitti kuin asia olisi ollut täysin selvä. "Naisella ei ole samanlaisia mahdollisuuksia kuin teillä miehillä. On löydettävä oikeat yhteydet saadakseen valtaa."

"Millaisia nämä oikeat yhteydet sitten ovat?"

"Oikea mies, jolla on oikeanlaisia ystäviä. Parhaankin keisarin takana on nainen... ainakin oli, keisarinna kuoli melko pian lordi Larsan syntymän jälkeen", Alisa selvitti. Valitettavasti tytön puheista Ffamranin mieleen tuli elävästi isä. Oikeanlaisia suhteita, oikeanlaisia ystäviä ja muuta tekopyhää kukkua. "Sitä ennen tätä maata kuitenkin hallittiin naisten arvojen mukaan", blondi päätti selontekonsa. Ffamran ei olisi lyönyt vetoa tämän päätelmien puolesta.

"Ajattelitko löytäväsi näistä juhlista sen oikean miehen?" nuorukainen kysäisi ja jätti kertomatta, mitä mieltä oli Alisan höpinöistä.

"Kenties."

"Pilaat mahdollisuutesi liikkumalla minun seurassani. Kaikki luulevat sinun olevan minun daamini", Ffamran naurahti. Samalla tyttö kyllä pilasi hänenkin mahdollisuutensa, joten olisi ollut parempi, että he olisivat lähteneet eri teille. Nuorimies ei ollut vielä aivan varma, halusiko juoda päänsä täyteen vai yrittää hyödyntää uutta asemaansa muulla tavoin, mutta kahdenkeskinen juttu tuokio Alisan kanssa ei kuitenkaan ollut kuulunut hänen suunnitelmiinsa.

Blondi hymyili vastaukseksi, laski viinilasinsa parvekkeen kaiteelle ja nojautui lähemmäs Ffamrania.

"Voi, että sinä olet joskus hidas ja tyhmä", tämä sanoi hunajaisella äänellä. Alisa painautui kiinni Ffamranin haarniskoituun rintaan ja kietoi kätensä nuoremiehen kaulaan. "Sinähän olet jo käytännössä mies."

Ffamranin aivot löivät hetken ajan tyhjää. Ajatteliko Alisa, että hän olisi tuo salaperäinen herra Oikea, jolla olisi oikeanlaisia ystäviä? Siitäkö tässä nyt oli kyse? Tyttö tarttui hänen käsiinsä ja nosti ne alaselälleen. Sitten tämä kietoi omansa uudestaan Ffamranin kaulaan. Alisa tuntui kovin pieneltä, vaikka olikin hyvin pitkä. Tyttö taisi olla jopa pari senttiä pidempi kuin Ffamran itse.

"Ran, hei, nämä juhl-!" Ffamran hätkähti, kun Embryn huudahdus kajahti parvekkeen ovelta. Poika irrotti otteensa Alisasta ja työnsi tämän käsivarren mitan päähän itsestään, kun kaksoset kävelivät heidän luokseen. Emílyn kasvoilla käväisi kummallinen ilme, mutta se katosi hyvin nopeasti. "Anteeksi, taisin keskeyttää jotain", Embry nauroi.

"Et ollen-" Ffamran aloitti.

"No, totisesti keskeytit!" Alisa puuskahti.

Ffamran vilkaisi blondia tyttöä eikä tiennyt, mitä tälle olisi pitänyt sanoa. Ilmeisesti tämä oli hänestä kiinnostunut, mutta hän ei ollut koskaan pitänyt Alisasta sillä tavoin.

"Mitä sinä olit sanomassa?" poika kysyi Embryltä päästäkseen eroon kiusallisesta aiheesta. "Että nämä juhlalat alkavat käydä tymeiksi. Voisimme kohta vaihtaa maisemaa", toinen vastasi.

"Olet oikeassa. Jokin tav-"

"Anteeksi keskeytys, oletteko Te neiti Beouven?" eräs sotilas ilmestyi tiedustelemaan Emílyltä. Nuorukaisella oli ikää pari kolme vuotta enemmän kuin Ffamranilla, ja poika oli valmis vannomaan, että tämä vilkaisi vihaisesti hänen ja Embryn suuntaan.

"Kyllä", Emíly vastasi.

"Hänen keisarillinen korkeutensa lordi Vayne lähetti noutamaan Teitä", sotilas ilmoitti.

Emíly vilkaisi Ffamranin ja Alisa suuntaan, nyrpisti nenäänsä ja kääntyi sitten katsomaan sotilasta hymy kasvoillaan. Jos Ffamranilta kysyttiin, punapää käyttäytyi tänä iltana hyvin oudosti.

"Loistavaa! Tulen mielelläni, lordi Vayne on varmasti älykkäämpää seuraa kuin nämä kolme", tyttö heläytti. Sotilas näytti siltä, että olisi halunnut sanoa olevansa samaa mieltä, mutta piti kuitenkin suunsa.

"Mikä Emílyä oikein vaivaa?" Ffamran kummasteli ääneen, kun punapää oli lähtenyt sotilaan matkaan. Poika tiesi varsin hyvin, ettei tyttö suuremmin arvostanut Vayneä, päinvastoin. Tuore Tuomari oli ollut valmis lyömään vetoa, että Emíly olisi tavalla tai toisella laistanut tapaamisesta.

"Tiedä häntä", Embry tuhahti. "Nyt voimme ainakin lähteä kapakkaan koettamaan onneamme, ei kai kukaan kehtaa tänään olla päästämättä meitä sisään."

Ffamran nyökkäsi hyväksyvästi siitä huolimatta, että he olivat kaikkien aikojen nuorimmat Tuomarit ja koko kaupunki vähäisintä kerjäläistä myöten tiesi sen. Tämä oli heidän iltansa, joten tuskin kukaan uskaltautuisi epäämään heiltä oikeutta juhlimiseen.